

21 Ιουνίου 1913 η Απελευθέρωση Κιλκίς

Ο πανηγυρικός για την 105η Επέτειο της απελευθέρωσης του Κιλκίς, που εκφωνήθηκε στην Μητρόπολη Κιλκίς, την 21 Ιουνίου 2018.
Από τον Δημήτρη Νατσιό - Δάσκαλο-Κιλκίς

Το Κιλκίς είναι ο πιο εύφορος τόπος της Μακεδονίας μας.
Δεν έχει νερά, δεν έχει ποτάμια, για να αρδεύουν τα χωράφια του. Και όμως είναι η πλουσιότερη γη. Γιατί;

Διαβάζω ένα ωραίο κείμενο, γραμμένο πριν από 30 χρόνια.

Ο συγγραφέας του, Σταύρος Λίβας, ζει, γύρω στα τέλη της δεκαετίας του 20, τα παιδικά του χρόνια στο Κιλκίς.

«Ένα απέραντο “Εθνικό Νεκροταφείο”, που κρύβει στα σπλάχνα του τα κορμιά χιλιάδων παλληκαριών, είναι ο τόπος μας.

Και πάνω στα κορμιά αυτά στήθηκαν τα θεμέλια αυτής της πόλης.

Και το σιτάρι που φτιάχνει το ψωμί μας, θεριεύει και μεστώνει, ρουφώντας από τη γη αίμα αντί για νερό.

Κάθε λόφος γύρω μας κι ένας “κρανίου τόπος”.

Κάθε χωράφι κι ένας “αγρός αίματος”, για να χρησιμοποιήσω τους χαρακτηρισμούς του Ευαγγελίου, που τόσο ταιριάζουν στην περίπτωση.

Τα πρώτα χρόνια, τ' αλέτρια που όργωναν τη γη, έφερναν στην επιφάνεια λευκά κόκκαλα, “κόκκαλα Ελλήνων ιερά”, μαζί με σκουριασμένες ξιφολόγχες και δερμάτινες παλάσκες περασμένες σε ζωστήρες που έζωναν, κάποτε, λυγερά σώματα παλληκαριών.

Κι όλοι μας, λίγο – πολύ, έχουμε να θυμόμαστε πως κάποτε, σκάβοντας τις αυλές των σπιτιών μας, είχαμε βρει σκουριασμένα όπλα κι ανθρώπινα κρανία.

Θυμάμαι τους πρώτους περιπάτους που κάναμε με το σχολείο εκεί κοντά στους πρόποδες του Άη-Γιώργη. Η δασκάλα μας έλεγε ότι οι παπαρούνες στον τόπο μας είναι πιο κόκκινες από αλλού, “γιατί παίρνουν το χρώμα τους από το αίμα των σκοτωμένων παλληκα-

ριών”. Κι εμείς διστάζαμε να τις κόψουμε, από φόβο, μήπως και ματώσουμε τα χέρια μας».

Ναι, και σήμερα οι λόφοι με τις παπαρούνες, ναι, και σήμερα η ιστορία της Μακεδονίας μας ποτίζεται από το αίμα των 8.500 χιλιάδων περίπου αξιωματικών και στρατιωτικών, που έπεσαν υπέρ Πίστεως και Πατρίδος κατά την τριήμερο μάχη του Κιλκίς.

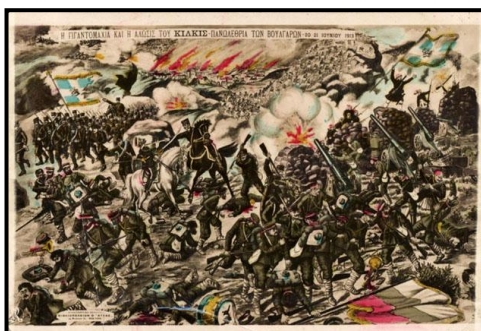
Οι «κόκκινες γραμμές» στην πατρίδα μας δεν χαράσσονται με μελάνι.

Όχι.

Χαράσσονται με το αίμα και τους αγώνες των Ελλήνων για την ελευθερία.

Ο εθνικός μας ύμνος είναι ύμνος για την Ελευθερία, γιατί Ελλάς και ελευθερία είναι λέξεις ταυτόσημες.

Η μάχη του Κιλκίς, στις 19 με 21 Ιουνίου του 1913, υπήρξε η φονικότερη, ενδοξότερη, αλλά και η κρισιμότερη της νεότερης ελληνικής ιστορίας.

Όχι μόνο σώθηκε η Μακεδονία σώθηκε η Ελλάδα κατά την εύστοχη ρήση του Έωνα Δραγούμη, αλλά η Ήπειρος, τα νησιά του Αν. Αιγαίου και η Κρήτη ενσωματώνονται οριστικά στον εθνικό κορμό.

Ταυτόχρονα ξεπλένεται η ντροπή του 1897, η πατρίδας μας αποκτά κύρος και υπόληψη μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών και των Μεγάλων τότε Δυνάμεων.

Διότι οι Μεγάλες Δυνάμεις συναγάγουν συμπεράσματα για την πολιτική τους, όχι με κριτήριο την ετοιμότητα υποκλίσεων και τα πλατιά χαμόγελα (ή χαχανητά), αλλά με κριτήριο την ικανότητα και την αποφασιστικότητα των κυβερνήσεων να υπερασπιστούν τα εθνικά τους συμφέροντα.

Στην μάχη του Κιλκίς έλαμψε ο ηρωισμός και η γενναιότητα του ελληνικού στρατού.

Να παραπέμψω σε ένα κείμενο ενός αυτόπτη μάρτυρα. Είναι του Δημητρίου Καλλίμαχου, εθελοντή ιερέως της Ε' Μεραρχίας, ο οποίος ακολουθεί την γιγαντομαχία και καταγράφει τις ηρωικές μάχες.

Το βιβλίο κυκλοφορήθηκε πριν από 80 περίπου χρόνια με τίτλο "Αθάνατη Ελλάς".

Να σημειώσω παρενθετικά ότι η μάχη διεξήχθη εν μέσω φοβερού καύσωνος (περίπου 40 βαθμούς κελσίου).

Τα σιταροχώραφα του κάμπου του Κιλκίς, εξαιτίας των οβίδων πήραν φωτιά.

Πολλοί βαριά τραυματισμένοι στρατιώτες, μη μπορώντας να μετακινηθούν, κήκαν ζωντανοί.

Διαβάζω στην σελ. 76 του πονήματος:

«Στρατιώτης του 22ου ετραυματίσθη εις τον βραχίονα.

Τυχερός ήσουνα, συνάδελφε, που πήρες το παράσημο, του λέγει ο παραπλεύρως του, άιντε τράβα τώρα στο χειρουργείο.

Τι έκανε, λέει; Με μια γρατσουνιά να φύγω;

Το παληοτόμαρό μου βαστάει ακόμα, έχω να φάω και άλλους απ' αυτούς τους άτιμους που σφάξανε γυναικόπαιδα! Και συνεχίζει τον αγώνα.

Παίρνει δεύτερο βόλι και εξακολουθεί να μάχεται και το δεύτερον τραύμα γίνεται τρίτον και έπεται συνέχεια.

Και όταν πλέον η δυνατή αιμορραγία τον αναγκάζη να πέση κάτω, οι τραυματοφορείς, όταν επλησίασαν να τον παραλάβουν, επέδσαν εν όλω επτά τραύματα!

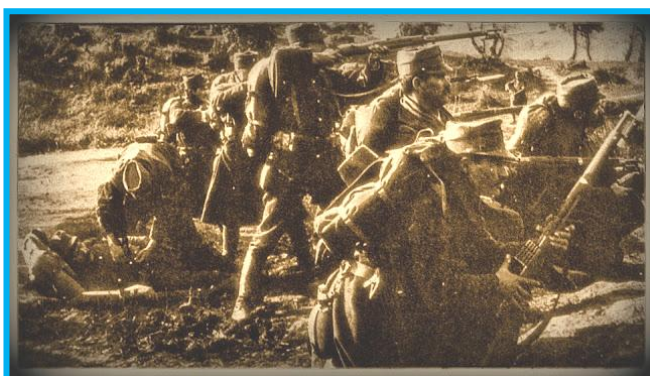
Και παρεπονείτο ο Ρουμελιώτης στρατιώτης, διότι δεν ήτο δυνατόν πλέον να συνεχίση τον αγώνα του, λέγοντας:

Μωρ, δεν μπορούσε να είχα κι' άλλο παληοτόμαρο, να βγάλω αυτό το τρυπημένο και να βάλω το καινούργιο!».

Με αυτά τα εντός εισαγωγικών “παλιοτόμαρα”, είναι κεντημένη η γαλανόλευκη σημαία μας, με τα κομμένα πόδια των χιλιάδων τότε αναπήρων περπατά η Ελλάδα. (Κάποια άλλα, όντως παλιοτόμαρα, σήμερα καίνε το εθνικό μας σύμβολο).

Στη μάχη του Κιλκίς συμμετέχουν Έλληνες απ’ όλη την Οικουμένη.

Από τον ακμαίο τότε Ελληνισμό της Αιγύπτου, από την Αμερική, την Ευρώπη, την Αυστραλία, τα νιάτα του έθνους σπεύδουν όχι για να σκοτώσουν αλλά να πεθάνουν για την πατρίδα.

Με την ομόνοια και την ομοψυχία αγγίζουμε το θαύμα. “Έλληνας ομοφρονέοντας χαλεπούς είναι περιγίγνεσθαι”, όταν ομονοούν οι Έλληνες είναι ανίκητοι διαλαλεί ο Ηρόδοτος, ρήση επικαιρότατη. Δύο και πλέον χιλιάδες, Κύπριοι εθελοντές σκλάβοι ελευθερωτές, όπως προσφυώς ονομάστηκαν, αφήνουν την πολύπαθη μεγαλόνησο και «παίρνουν την ανηφοριά, παίρνουν τα μονοπάτια, να βρουν τα σκαλοπάτια που παν στη λευτεριά», όπως τραγουδούσε ο ήρωας του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ, 18χρονος Ευαγόρας Παλληκαρίδης. 20 περίπου από αυτούς σκοτώνονται ή τραυματίζονται εδώ στο Κιλκίς.

Ένας από τους ήρωες, ο Κων. Κοιλανιώτης από την Λεμεσό της Κύπρου, φοιτητής της Νομικής Αθηνών, θα γράψει: “Θα ήτο ντροπή διά πάντα Κύπριον να μην σπεύσει εις την φωνήν της Πατρίδος”. Σκοτώθηκε στις 20 Ιουνίου του 1913, εδώ στο Κιλκίς.

Αιώνια τους η μνήμη και των Κυπρίων και των Κρητικών και των Επτανησίων και όλων των Ελλήνων που πρόσφεραν το αίμα τους για την απελευθέρωση της Μακεδονίας μας.

Σεβασμιώτατοι άγιοι Αρχιερείς, μέχρις εδώ ο λόγος μου ήταν πανηγυρικός, για να τιμήσω τα λαμπρά παλληκάρια της μάχης του Κιλκίς.

Από δω και στο εξής είναι επικήδειος.

Περίλυπος εστί η καρδιά μου έως θανάτου. Φαρμακώθηκε η ψυχή μας.

Η Κυριακή που μας πέρασε δεν ήταν Κυριακή, ήταν η Μεγάλη Παρασκευή της Μακεδονίας μας, της πατρίδας μας. Πένθιμα πρέπει να χτυπούν και σήμερα οι καμπάνες και αντί για δοξολογία μνημόσυνο να τελέσουμε. Σταυρώθηκε η Μακεδονία μας.

Οι γέροντες γονείς μας έκλαιγαν στα χωριά μας για την ατιμωτική, προδοτική συμφωνία. Και όχι δεν είναι ακραίοι ούτε εθνικιστές πατριδοκάπηλοι, «εθνίκια» – λέξη χαμερπής- όπως διατείνεται η κάθε κρανιοκενής ασημαντότητα που βρέθηκε σε ένα αξίωμα. Είναι η καθάρια και αγέρωχη φωνή των προγόνων μας, που βροντοφωνάζει: η Μακεδονία, των Ελλήνων το καμάρι, είναι μία και Ελληνική.

“Έκαστος ερμηνεύει τα πράγματα κατά το ίδιον νόσημα” λέει ένας άγιος.

Με βάση την ασθένειά σου κρίνεις και τους άλλους.

Ο ακραίος και ο φασίστας, όσους διαφωνούν μαζί του, τους χαρακτηρίζει ακραίους και φασίστες.

Και στα μεγάλα συλλαλητήρια δεν πήγε ετερόκλητος όχλος, αλλά ο ελληνικός λαός για να βροντοφωνάξει, δημοκρατικότατα, την αντίσταση του στην προδοσία της Μακεδονίας μας.

Την ιστορία την σηκώνει στους ώμους του ο λαός, όταν γονατίζει η ηγεσία.

Και οι γονατισμένοι, οι προσκυνημένοι συνήθως προσπαθούν να ταπεινώσουν και τους όρθιους. Ξέρουμε, εμείς οι δάσκαλοι ότι οι μαθητές μας βγάζουν φτερούγες κι ανθίζουν, όταν τους διδάσκουμε με ταπείνωση και όχι ταπεινώνοντάς τους.

Το ίδιο ισχύει και για τους ηγέτες.

Οι λαοί ανθίζουν όταν έχουν ηγεσία που τους κυβερνά με σεβασμό και ταπείνωση.

Σήμερα ο λαός μας, στην συντριπτική του πλειοψηφία, αισθάνεται προδομένος, ντροπιασμένος και ταπεινωμένος.

Ο Μίκης Θεοδωράκης δήλωσε στις 12 Ιουνίου 2018: «Η χώρα μας σύρθηκε σε μια πράξη ιστορικής ήττας και εθνικής μειοδοσίας με απρόβλεπτες επιπτώσεις σε βάρος της χώρας και του λαού μας. Συνάμα ποδοπατήθηκε η θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού.

Ύστερα από αυτό το μεγάλο “ΝΑΙ” του κ. Τσίπρα εκείνου που πονάει πιο πολύ δεν είναι μόνοι οι κίνδυνοι που ανοίγονται μπροστά μας, αλλά προπαντός η μεγάλη Ντροπή που θα μας στιγματίζει για πάντα».

Μήπως μας νίκησαν οι Σκοπιανοί στο πεδίο της μάχης;

Όχι. Τότε γιατί, για πρώτη φορά στην ιστορία μας, παραδίδουμε το άγιο όνομα της Μακεδονίας μας και – ακόμη χειρότερα – αναγνωρίζουμε μακεδονική εθνότητα και γλώσσα, πράξη που όχι μόνο δεν αναχαιτίζει, αλλά αποτελεί την ρίζα και εκτρέφει τον σκοπιανό αλυτρωτισμό;

Με λίγα λόγια δεχθήκαμε ότι είμαστε, εμείς οι Μακεδόνες -οι μοναδικοί, οι άλλοι είναι ψευτομακεδόνες- ότι είμαστε ένα υποσύνολο του μακεδονικού έθνους που εδρεύει στα Σκόπια. Υπάρχει μακεδονική ταυτότητα και γλώσσα; Υπάρχει Μακεδονία κι άλλη εκτός από την ελληνική;

Όχι. Δεν κατάλαβαν, οι προδότες, ότι με την υπογραφή τους ακυρώνονται οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και νομιμοποιείται η πλαστογράφηση που ξεκίνησε από τον Τίτο τον οποίο, προφανώς κάποιοι ημέτεροι νοσταλούν.

Διαβάσαμε ότι εκτός των άλλων επιχαίρει για την συμφωνία και ο Σόρος, το συνώνυμο της δολοπλοκίας. “Επαινούμενος γαρ από των εναντίων αγωνιών μη τι κακόν είργασμαι” έλεγε ο Δημοσθένης.

Όταν σε επαινούν οι εχθροί σου σημαίνει ότι διαπράττεις κάτι πολύ κακό. Το ζήσαμε την Κυριακή στις Πρέσπες, όπου ο κ. Ζάεφ μίλησε απροκάλυπτα για Έλληνες και Μακεδόνες χωρίς καμμία ενόχληση.

Ορθώς γράφτηκε δώσαμε την Μακεδονία με αντάλλαγμα μια γραβάτα και στήσαμε παιδικό πάρτι για τα γενέθλια του Νίμιτς. Είναι ή δεν είναι αυτό εμπαιγμός και περιφρόνηση του εμπερίστατου λαού μας;

Βλέπουμε εδώ, γύρω μας, τους μαθητές μας, τα νιάτα της Μακεδονίας να κρατούν τη γαλανόλευκη σημαίας μας για την οποία απαγορεύτηκε η έπαρση της και η απαγγελία του εθνικού μας ύμνου στο δημοτικό σχολείο. Ποιον ενοχλεί ο Εθνικός μας Ύμνος; Μόνο τους εχθρούς μας.

Ερωτώ: Τι θα απολογηθώ εγώ ο δάσκαλος στους μαθητές μου, όταν δουν στην αίθουσα χάρτες με Βόρεια Μακεδονία, όταν τόσα

χρόνια διδάσκω μία και μοναδική Μακεδονία; Θα μας τοξεύει αλύπητα το γεμάτο πίκρα και απογοήτευση βλέμμα των παιδιών μας.

Αλήθεια τι το αλυτρωτικό θα αφαιρέσουν οι επιτροπές, που θα ελέγξουν και θα αναθεωρήσουν τα βιβλία ιστορίας μας, όπως προβλέπεται από την συμφωνία; Θα σβήσουμε τον Μέγα Αλέξανδρο και τον Φίλιππο, θα διαγράψουμε τον Μακεδονικό αγώνα;

Θα απαλείψουμε τον τίτλο μακεδονομάχοι δίπλα από το όνομα του Παύλου Μελά ή του Γερμανού Καραβαγγέλη; Αναθυμιάσεις του τύπου “συνωστισμός, στο λιμάνι της Σμύρνης”, θα εισπνέουμε πάλι, Ντροπή, να ντροπιαστούμε. Φτάνει πια με τους εθνομηδενιστές και τις ιδεοληψίες τους.

Ο κ. Ζάεφ έγραψε, άγιοι αρχιερείς, την αποφράδα ημέρα, ότι στέκεται με υπερηφάνεια μπροστά στον Κύριλλο και τον Μεθόδιο. Τους παραδώσαμε τους Έλληνες, από τη Θεσσαλονίκη, αγίους φωτιστές των Σλάβων, παραδίδουμε, δηλαδή, την ιστορία της Μακεδονίας από την κτίση της Κωνσταντινούπολης και εντεύθεν.

Την μακεδονική δυναστεία του Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου, τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, τους εκατοντάδες αγίους, μάρτυρες και νεομάρτυρες. Παραδίδουμε τα ιερά και όσιά μας στους απόγονους των Κομιτατζήδων Αισχρόν εστί και λέγειν.

Να θυμηθείτε, Σεβασμιώτατε ποιμενάρχα μας, κ. Εμμανουήλ, ότι σε κάποια στιγμή, θα απαιτήσουν οι Σκοπιανοί να διαγράψετε το “υπερτίμου και εξάρχου Μακεδονίας”, εφόσον προωθούν για την σχισματική τους Εκκλησία το: Αρχιεπισκοπή Αχρίδος και πάσης Μακεδονίας.

Μήπως απαιτήσουν και την κατάργηση της εορτής των Πολιούχων μας Πεντεκαίδεκα Ιερομαρτύρων, γιατί μαρτύρησαν στην Στρώμνιτσα, η οποία, κατά τους θλιβερούς πρωταγωνιστές της Πρέσπας, ανήκει στο μακεδονικό έθνος;

Η επαίσχυντη συμφωνία άνοιξε τον ασκό του Αιόλου και τις ίδιες παρανοϊκές διεκδικήσεις θα ζήσουμε και για τα προϊόντα της Μακεδονίας και το αεροδρόμιο “Μακεδονία” και για το ίδρυμα και το Μουσείου του Μακεδονικού Αγώνα. Ενός κακού μύρια έπονται.

Η ιστορία είναι φωνή νεκρών διδάσκουσα τους ζώντας. Όλοι μαζί, ζωντανοί και πεθαμένοι, είμαστε αλληλέγγυοι και συνυπεύθυνοι, έλεγε ο Σεφέρης.

Η ιστορία, εξ ορισμού, είναι μία συμφωνία μεταξύ των νεκρών, των ζώντων και των αγέννητων. Κι αφού είναι τριμερής η συμφωνία, δεν μπορεί να αλλάξει εν απουσία των δύο μερών των νεκρών και των αγέννητων.

“Χρωστάμε σ’ όσους πέρασαν θα ρθούνε θα περάσουν κριτές θα μας δικάσουν οι αγέννητοι και οι νεκροί” γράφει υπέροχα ο εθνικός μας ποιητής Κωστής Παλαμάς.

Οι πρώτοι Κριτές, οι νεκροί, όπως οι χιλιάδες μαχητές του Κιλκίς έγραψαν με το αίμα τους: Η Μακεδονία είναι μία και ελληνική. Οι δεύτεροι, οι αγέννητοι, θα μας δικάσουν, αν ανεχτούμε το ανοσιούρημα: την προδοσία της Μακεδονίας.

Όχι. Ο Λαός θα αποτινάξει από πάνω του αυτό το στίγμα, αυτόν τον λεκέ της ιστορίας μας. Οι Μακεδόνες δεν μπορούν να ζουν σκλαβωμένοι και προδομένοι. Εμείς οι Μακεδόνες, εμείς οι Έλληνες, ξέρουμε να αγωνιζόμαστε, ξέρουμε να νικάμε.

Την μόνη συμφωνία για την Μακεδονία που αναγνωρίζει ο λαός είναι αυτή που υπογράφηκε με το αίμα των Ελλήνων στρατιωτικών και αξιωματικών για του Χριστού την πίστη την αγία για της πατρίδος την Ελευθερία και για την τιμή της Μακεδονίας εδώ στο Κιλκίς, πριν από 105 χρόνια.

Και ότι κερδήθηκε με αίμα, δεν μπορεί να ξεπουληθεί με το μελάνι μιας υπογραφής.

Ζήτω ο ένδοξος ελληνικός στρατός.

Ζήτω η μία και μοναδική Μακεδονία μας.

Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν.

Δημήτρης Νατσιός

Δάσκαλος-Κιλκίς